

Alacant s'ha convertit en una fixació per a socialistes i populars. Tot, amb vista a les properes eleccions municipals i autonòmiques del 95.

Objectiu: Alacant

Van ser 32.829 vots. L'augment del Partit Popular el passat 6-J respecte a les eleccions municipals de 1991 —pel que fa a la ciutat d'Alacant— escapava a tots els còmputos. Per primera vegada, el PP se situava per davant del Partit Socialista del País Valencià (PSPV) en la capital de l'Alacantí. Els populars podrien guanyar l'alcaldia d'Alacant per majoria absoluta si les eleccions es feren l'endemà mateix. I afegir-la a les alcaldies de Castelló i València, ja governades per la dreta.

La matinada del 6 al 7 de juny, les solucions florien a simple vista pels passadissos de les respectives seus socialistes. Immediatament, una fixació, claríssima: salvar Alacant per damunt de tot. I una eixida; aquesta, però, incommensurable: l'obertura. Obrir-se en dos sentits: políticament i territorialment. Obrir-se allà on els dos partits majoritaris s'hi juguen, indubtablement, la Generalitat.

'Lobby' alacantí. Una de les mesures post-electoral més immediates per part del

El color polític del pròxim govern de la Generalitat valenciana depèn, probablement, del vot de la circumscripció d'Alacant. PSPV i PP ho saben i aposten fort per guanyar-se l'electorat de les comarques del sud.

PSPV va ser crear un grup parlamentari alacantí a Madrid, format per senadors —en aquest cas, senador, Àngel Franco, que n'és el coordinador— i diputats. Josep Bevià, vicepresident del Congrés de Diputats; Albert Pérez Ferré, secretari d'organització del PSPV; Jordi Granados i Maria Teresa Sempere. Un grup dins del Grup Parlamentari Socialista amb una missió concreta, segons Franco: "Ser els portaveus de les reivindicacions de la població alacantina".

Que Alacant és ara el blanc predilecte del punt de mira dels socialistes, ho palesa la darrera remodelació del Govern valencià, entre d'altres mesures i moviments. El nomenament de Lluís Berenguer com a conseller d'Administració Pública és entès, en els cercles polítics alacantins, com un dels exemples més clars d'obertura política del PSPV. Amb Berenguer, un home provinent de l'antiga UCD i persona de confiança de Fernández Ordóñez, els socialistes s'acosten a sectors de centre-dreta alacantins amb el clar objectiu d'afrontar l'ascens d'Eduardo Zaplana, presi-

dent del PP al País Valencià i alcalde de Benidorm. Aleshores, encara ningú no sospitava que Zaplana s'havia de convertir al setembre següent en president del principal partit de l'oposició. Una elecció que demostra fins a quin punt també el PP té els ulls posats en Alacant.

Berenguer, per la seua banda, s'ha rodejat d'un equip eminentment alacantí —tres de les cinc direccions generals—: Joana Serna, de l'Institut Valencià d'Administració Pública (IVAP); Vicent Baeza, de la Direcció General d'Interior; Rafael García Pertusa, de la Direcció General d'Administració Territorial, com també Alfred Roderó, cap de Gabinet del conseller. "S'han d'acostar les distàncies mentals", comenta el conseller.

L'arribada de Martí Sevilla a la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme també es deixa sentir en els pressupostos. Mitjançant l'Institut de la Mitjana i Petita Indústria Valenciana (IMPIVA), les comarques alacantines, amb el 45% de les subvencions de la comunitat en matèria d'Indústria, són les més afavorides.

S'ha d'afegir també la seu de la Sindicatura de Greuges, que serà inaugurada el dia 9 de desembre i que es convertirà en la primera de la Generalitat fora de València. I amb Artur Lizón al capdavant, el PSPV recupera la fi-

Joan Ignasi Moltó, secretari d'Estat d'Indústria. Es considera que, gràcies a la seua intervenció, l'Agència Europea de Marques ha anat a parar a la seua terra.

Artur Lizón, Síndic de Greuges, també alacantí. La Sindicatura de Greuges és la primera seu de la Generalitat valenciana que se situa fora de la ciutat de València.

gura d'una vella glòria del progressisme alacantí.

La gran il·lusió. A aquestes mesures de clara obertura geogràfica, caldria afegir-hi la celebració de la Conferència pre-congressual, que se celebrà a Alacant els dies 29 i 30 d'octubre; l'autovia central, que traçarà l'eix Alacant-Alcoi-Xàtiva, una de les actuacions més importants del II Pla de Carreteres (1994-2001), amb una inversió de 25.000 milions cada any —Josep Sanus, alcalde socialista d'Alcoi, és també pre-

sident de la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, i el seu germà, Enric Sanus, és director general de l'Institut Valencià de la Vivenda—, i la remodelació de l'aeroport de l'Altet, que rebrà 5.000 milions —3.600 per a l'exercici del 94— d'Aeropuertos Nacionales y Navegación Aérea (AENA).

"El felicite, senyor Bandrés, per la concessió d'una oficina europea a Bilbao", deia un periodista de RNE, via telefònica, a l'eurodiputat el matí següent a la decisió. I ell responia: "Què ho diu, per l'Agència Europea de Marques?". "No —responia el periodista—, aquesta l'han donada a Alacant". I Bandrés felicitava Alacant i s'oblidava de la de Seguret i Higiene en el Treball.

I és que l'Oficina Europea d'Harmonització del Mercat Interior (Marques, Dibuixos i Models) ha estat l'operació de més envergadura del PSPV a Alacant. A més, ha il·lusionat la població extraordinàriament. "Hem esborrat l'alacantinisme d'un cop de mà", reconeix Pérez Ferré. Quatre-cents llocs de feina directes, 5.000 operadors de tot el món hi acudirán cada any, 3.000 milions de pressupost anuals i un moviment de 10.000 milions en el mateix període. L'expectativa creada és incalculable. No en va, la Unió Europea només compta amb 11 oficines d'aquest tipus. Les gràcies s'han dirigit a un alacantí establert a Madrid: Joan Ignasi Moltó, secretari d'Estat per a Indústria, una de les persones que ha apostat fort per aquesta destinació. Sembla que també l'alacantina Assumpció Valdés, ex-cap de premsa de l'Oficina de la CEE a Madrid i actual cap de premsa de la Casa Reial, hi ha posat el seu granet de força.

Joan Marí